

Kora őszi álom

írta Reznicek Éva

Egy csütörtök este a 11 éves Hanna egész késő éjszakába nyúlóan a Váratlan utazás sorozatot nézte szüleivel.

Amikor lefekvéshez érkezett az idő, Hanna elhelyezkedett rózsaszín paplanja alatt, maga köré gyűjtötte plüssgyűjteményét, majd elgondolkozott: „Vajon milyen lehet Avonlea-ben élni? Tényleg olyan csodálatos ott a táj, a világítótorony, Gus Pike...? Tényleg olyan hatalmas az összetartozás, a szeretet Avonlea-ben?” A válasz Hanna számára egyértelműen igen. Mielőtt elnyomta volna az álom, ismét felkelt, hiszen igazi kutyája nem volt mellette, s úgy érezte, Pajti nélkül biztos, hogy nem tud ma nyugodtan aludni. Lement a nappaliba, felemelte kanapén fekvő barátját, majd vele együtt visszament a szobájába. Jöhetett az alvás.

Másnap korán felébredt. Kakasszó ébresztette. Hirtelen kiugrott az ágyból. Budapest kellős közepén él. Képtelenség, amit hallott. Körbenéz a szobában, s észreveszi, minden megváltozott körülötte. Mások a bútorok, az illatok, a hangok. Mégis ismerős neki minden...

Kopognak az ajtón. Gyorsan kipattan az ágyból. Észreveszi, hogy kedvenc pizsamája helyett egy ismeretlen hálóing van rajta.

– Hanna drágám, ideje felkelni! Sara már reggelizik. Öltözz fel gyorsan és gyere te is! Nehogy elkéssetek az iskolából.

Hanna semmit sem válaszolt. Gondolkozott:

„Lehetséges...? Létezik, hogy ez az a Sara? A hang pedig... olyan, mint... És a szoba is nagyon ismerős... Ezt meg kell néznem magamnak!”

Kinyitotta a szekrényt és átkutatta a ruhákat. Végül egy halványlila csíkos ruhácska mellett döntött. Gesztenyebarna haját kiengedve hagyta, de egy asztalon talált szalaggal hátrafogott két tincset, majd a szalagot masnira kötötte. Tetszett neki a tükörből visszanező énje. Élvezte, hogy Váratlan utazás-beli ruhában van, és a haját is hordhatja úgy, ahogyan Sara.

Lement a földszintre és mivel nem tudta, merre van a konyha, követte a hangokat. Amikor belépett az ajtón, megtorpant. Hirtelen nem tudta, hogyan köszönjön, mit mondjon. Aztán leült az egyik székre, és csak jó étvágyat kívánt a már reggelizőknek. Egy ideig ült a helyén, majd ráeszmélt, hogy talán ki kéne szolgálnia magát. Felkelt az asztaltól, elvett magának egy tányért és evőeszközöket, ételt, és elkezdett enni.

Csak a reggeli végén jutott eszébe, hogy meg sem nézte igazából, kikkel ül egy asztalnál. Gyorsan felnézett. Körülötte Sara Stanley és Olivia néni ült. Nem volt ideje felfogni a történeteket, mert Sara már fel is pattant az asztaltól, felvette a könyveit, és indult az ajtó felé.

– Hanna, te nem jössz? A végén még elkésünk, és akkor Hetty néni nagyon mérges lesz! Szedd össze a könyveidet és induljunk!

– Oh, jó! Sietek! – válaszolta Hanna.

Gyorsan felhúzták a kabátjukat. Nem volt hideg, de Olivia néni nem engedte el őket anélkül. Sara egy bordó, Hanna pedig egy lila kabátkát húzott fel.

A két lány lassan sétált az iskola felé, pedig késésben voltak. A tengerpart felé mentek. Szép, meleg őszi nap volt, így a nap sugarai már langyossá melegítették a homokot. Hannának kedve lett volna kibújni a cipőjéből. Sajnos erre most nem volt idő. Iskolába kellett menniük, bár csak ötletei voltak, kikkel fog ott találkozni, és mi vár rá ott.

Az iskola közelébe érve Sara rohanni kezdett. Hanna elsőre nem értette, miért rohan. Megállt egy pillanatra, és Sara után akart kiáltani, de aztán bevillant neki egy gondolat, és ő is futni kezdett. Úgy futott, ahogy csak tudott, hogy utolérje az előtte futó lányt. Az iskola előtt érte utol, s az ajtón már ketten léptek be. A teremben már mindenki ült, csak Felix állt kint a táblánál. A két lány

összenézett. Mindkettőjüknek ugyanaz jutott eszébe elsőre: Felix King akarva vagy akaratlanul, de ismét rossz fát tett a tűzre. Ezt pedig egy feleléssel torolja meg Hetty néni.

Az ajtó nyikorgó hangja egy kis időre felmentette Felixet, hiszen a szigorú nagynéni a két lány felé fordult.

– Ti meg hol jártatok? – kérdi, s felvonja szemöldökét.

– Kicsit később indultunk el, mint kellett volna. Bocsánatot kérünk, Hetty néni – mondta Sara megbánóan.

– Jól van, most az egyszer megúsztatok, de ez volt az első és egyben utolsó ilyen – enyhült meg a tanárnő. – Üljetek a helyetekre gyorsan!

Sara elindult az első sor középső padjához, és le is ült oda. Ezen kívül még két üres hely volt. Az egyik az ablak melletti oszlop második padja, a másik pedig a középső oszlop utolsó padja volt. Az utóbbihoz közelebb volt hozzá, és úgy gondolta, inkább feltűnés nélkül töltené el az órákat. Elindult hát az utolsó pad felé. Letette a padra könyveket, de még le se ült, amikor Hetty néni csodálkozva rászólt:

– Hanna Stanley! Mit csinálsz kislányom?! Nem az a te helyed!

– Bocsánat, Hetty néni!

– Üljlél azonnal a helyedre! Mit gondolsz, ki vagy te, hogy csak úgy megváltoztatod a helyed?

– Elnézést kérek, mindjárt visszaülök a helyemre.

A gyerekek elnevelték magukat. Hanna arca égett, olyan vörös volt. Hirtelen gyűlöletet érzett a tanárnő és társai iránt is. Megszégyenítették. Lehajtott fejjel ment valós helyére. Csupán egyszer nézett fel. Akkor sem kifejezetten fel, hanem oldalra. Cecily meghúzta a ruhája ujját, és amikor Hanna ránézett, biztatóan rámosolygott. Egészen órán lehajtott fejjel ült, és bár tudta a válaszokat a kérdésekre, csak azért sem jelentkezett. Ehelyett gondolkozott... volt is min:

– Akkor én most Sarah testvére vagyok? Lehetséges ez? És hogyan kerültem ide?

– Az előbb azért kellett rohannunk, mert elkéstünk... de akkor miért a part felé mentünk, ha késésben voltunk? Annyi mindent nem értek...

Felicity hangjára lett figyelmes. Hozzá szólt.

– Hanna, Hetty néni szólt hozzád! Nem hallottad?

– Jaj, bocsánat, csak elgondolkoztam egy kicsit.

– Azt látom... na, gyere ide! – hívta magához Hetty néni. – A többiek kimehetnek szünetre.

Miután kiürült a terem, Hetty néni még egy darabig hallgatott. Hanna már kezdte azt gondolni, neki kéne valamit mondania, amikor megszólalt:

– Mi volt ez az előbb? Miért ültél máshová?

Hanna hirtelen nem tudott mit válaszolni. Maga sem tudta a választ. Mit mondhatott volna? Hogy azt sem tudja, hogy került ide? Az elég furán venné ki magát. Amikor már olyan hosszúra nyúlt hallgatása, hogy nem lehetett tovább halogatni a választ, kimondta, ami először eszébe jutott.

– Nem tudom, Hetty néni... őszintén nem tudom.

– Tudom, hogy most gyűlölsz, amiért az osztály előtt megszidtalak, de el kell ismerned, hogy butaság volt.

– Elismerem, és bocsánatot kérek.

Odament nagynénjéhez, és szoroson magához ölelte. Úgy érezte, akárhogy is csöppent bele ebbe a világba, soha nem akar elmenni innen.

A nap további része gyorsan elrepült. Lelkesen számolt, olvasott, betűzött... közben pedig próbálta minél többször elkapni Hetty néni tekintét. Egy csapásra a szívébe zárta őt. Szünetekben Felixszel, Felicityvel, Sarával, Cecilyvel és Gusszal beszélgetett, játszott. Nagyon jól érezte magát. Amióta az esztét tudja, egyke volt, és most hirtelen kapott egy testvért, Sarát. Jól gondolta, ő tényleg a testvére volt. Csodálatos érzés fogta el, ahányszor nővére közelében lehetett. Minden percet kihasználta, amikor a közelében lehetett.

Az iskolából hazafelé Felix azt javasolta, sétáljanak egyet. Hanna kapva kapott az alkalmon, és a többieknek sem volt ellene kifogása.

Elsétáltak a világítótoronyhoz. Lementek a partra, köveket gyűjtöttek. Sok szép színes kő volt a bokáig érő vízben. Levették cipőiket, s belegyalogoltak a vízbe, ameddig csak tudtak. Remélték, hogy nem futnak össze családjuk felnőtt tagjaival. Hannát teljesen lekötötték a színes kövek. Felix és Gus heves fröcskölésbe kezdtek, és akarataikon kívül a lányok is vizesek lettek. Felicity elkezdte kergetni Felixet, mire mindketten a vízbe zuhantak. Heves vitába kezdtek egymással, és amikor Cecily megpróbálta őket kibékíteni, őt is behúzták a vízbe.

Sara kicsit arrébb hívta Hannát, és egy apró követ mutatott neki. A kő világoszöld volt, még csillogott a víztől. Volt rajta egy apró lyuk. A lyukba Sara belefűzte a hajában levő fehér szalagot.

– Őrizd meg ezt a követ. Tartsd mindig magadnál. Akármilyen történet, a kő megvéd téged.

– Köszönöm szépen!

Sara feltette Hanna nyakába a saját készítésű nyakláncot, majd megölelte testvérét. Forrón megpuszilta őt, kézen fogta, és együtt odarohantak a többiekhez.

Vacsorára értek haza. Ilyenkor későn sötétedik, emellett péntek volt, így a két nagynéni nem kerített nagy feneket a késői hazamenetelnek. Miután megvacsoráztak, a két lány felment Sara szobájába. Hanna magával vitte a kabátját is. Villanyoltásig beszélgettek. Elalvás előtt Hanna gondosan belerakta kabátzsebébe a Sarától kapott nyakláncot. Nem mert benne aludni, nehogy elszakadjon a szalag. Pár percig hallgatta a szél enyhe susogását, aztán elnyomta az álom.

Telefoncsörgésre ébredt. Az ő telefonja volt. Kinyitotta a szemét. Ránézett a mellette rezegő telefon képernyőjére. Lili, a legjobb barátnője hívta.

– Akkor csak egy álom. Egy egyszerű álom volt az egész – gondolta csalódottan, majd felvette a telefont.

A reggelit is kedvetlenül fogyasztotta el, pedig az anyukája direkt a kedvencét készítette. Egykedvűen felvette a kabátját, arra pedig az iskolatáskáját. Lassan bandukolt az iskola felé. Valami nyomta a kabátja zsebében. Ahogy a kabáthoz ért, észrevette, hogy más az anyaga. Lenézett rá. A kabát az a kabát volt, amit az álmában viselt. Belenyúlt a zsebébe. Keze egy hideg tárgyhoz ért. Kihúzta a zsebéből. A Sarától kapott nyaklánc volt az.